

Cílem této práce bylo na základě rozporuplných tvrzení bulharské literární kritiky o shodných rysech knih Pod manastirskata loza Elina Pelina a Le Puits de Sainte Claire Anatola France tato dvě díla porovnat a určit jejich vzájemný vztah. Podrobná žánrová analýza obou knih ukázala, že se tato díla liší. Elin Pelin ve svých legendárních povídkách představuje svůj ideální model světa (potažmo svět představ prosté víry bulharského člověka). Bulharský spisovatel své příběhy staví na ději, pomocí něj čtenáři demonstruje svou pravdu, o které je přesvědčen. Kniha Le Puits de Sainte Claire je nehomogenní, příběhy lze rozdělit do dvou skupin - první z nich je poznamenána Franceovými parnasistními počátky, příběhy v ní obsažené jsou efektně zpracovaná podání přitažlivých námětů, ve kterých se odráží tehdejší čistě estetický postoj autora k tvorbě (který je v rozporu s pojetím Elina Pelina), povídky druhé části jsou už plné filozofických úvah a monologů, ve kterých Anatole France zaujímá angažovaný postoj, charakteristický pro jeho vrcholná díla. Staví se ostře nejen proti fanatickým a dogmatickým projevům náboženství jako Elin Pelin, ale proti víře jako takové. Čtenáře však Anatole France přímo nepoučuje, tak jak to činí bulharský spisovatel v závěru svých povídek, pouze mu demonstruje, jak je jakákoli "pravda" zpochybnitelná a nejistá a jakákoliv víra v nadpřirozeno nesmyslná, protože je iracionální (žánrově proti sobě stojí filozofické polemiky s prvky satiry a legendární povídky s exemplární funkcí). Povídky Anatola France neoscilují kolem vztahu člověk - Bůh, ale člověk - rozum. Jediným shodným rysem je vnější kompozice díla, založená na rámcovém principu. Z vykonané externí kontaktologické analýzy vyplývá, že se Elin Pelin knihou Anatola France inspirovat mohl, přitom je pravděpodobnější, že podnět vycházel spíše z ruského překladu knihy než z jejího originálního znění.